

Phần 2

Chương 6

Nghi Ngờ

Công Tôn Sách, Trương Long, Triệu Hồ, Lý Quý, Lý đại nương trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người trước mặt.

Triển Chiêu chỉ mặc trung y màu trắng, hơn nữa phân nửa người âm ướt. Mà nữ nhân hấn ôm trong tay lại mặc ngoại bào của Triển Chiêu. Hơn nữa thoát nhìn cũng ướt đẫm, tóc dài rối loạn, xõa lung tung trên mình hai người.

Triển Chiêu đương nhiên nhìn thấy biểu tình kinh ngạc trên mặt họ, Trương Long, Triệu Hồ miệng có thể nhét trứng chim vào rồi, nhưng hấn hiện tại không thể để ý nhiều, vội vàng xuyên qua bọn họ đi tới nam viện, vừa đi vừa gọi:

“Công Tôn tiên sinh, tìm được Hiểu Vân rồi. Lý đại nương, nhanh mang nước ấm tới đây, tiểu thư rơi xuống nước.”

Mọi người nghe vậy mới biết người được Triển Chiêu ôm chính là Hiểu Vân bọn họ đang tìm kiếm. Lý đại nương vội vàng chạy tới phòng bếp, Lý Quý cũng chạy theo phía sau: “Nương, để con giúp.”

Công Tôn Sách bước vội tới đi bên cạnh Triển Chiêu, tay vén tóc Hiểu Vân, lại sờ tay nàng, chân mày cau lại, vội vàng hỏi:

“Triển hộ vệ, cuối cùng là chuyện gì xảy ra vậy!”

“Triển Chiêu cũng không biết, lúc tìm được Hiểu Vân, nàng đã cả người ướt đẫm, lạnh không nói được, Triển Chiêu sợ nàng chịu lạnh lâu sẽ nhiễm phong hàn, liền ôm nàng dùng khăn công vội vã chạy về.”

Đi không bao lâu đã tới nam viện, Triển Chiêu đặt nàng nằm lên giường.

Giờ phút này Hiểu Vân đã thần trí không rõ. Công Tôn Sách tiến lên vỗ vỗ mặt nàng, kêu thế nào nàng cũng không có phản ứng, chỉ thấy mắt nàng nhắm chặt, trong miệng thì trào gì đó, lại nghe không được, nhất thời trong lòng nóng nảy.

Triển Chiêu thấy vậy, cũng thấy lòng nóng như lửa đốt.

“Tiên sinh, để tôi.”

Công Tôn Sách ngẩng đầu nhìn hấn, gật đầu đứng dậy.

Triển Chiêu ngồi lên giường, đỡ Hiểu Vân ngồi dậy, tay trái đỡ vai nàng, tay phải đặt trước ngực nàng, dồn khí đan điền, dẫn chân khí đi quanh cơ thể, tập trung nội lực vào lòng bàn tay phải, sau đó chậm rãi đưa vào trong cơ thể Hiểu Vân.

Công Tôn Sách trong lòng biết Triển Chiêu đang dùng nội lực giúp Hiểu Vân đuổi hàn khí, lúc vận công tối kỵ bên ngoài quấy rầy, vì thế nhẹ bước ra khỏi phòng.

Thấy Trương Long, Triệu Hồ đang chờ ngoài cửa, Công Tôn Sách liền nhờ bọn họ đi giúp Lý đại nương chuẩn bị nước ấm, thuận tiện dặn Lý đại nương mang quần áo khô tới thay cho Hiểu Vân. Trương Long, Triệu Hồ vội vàng đi, ông ta ở lại đi tới đi lui bên ngoài cửa phòng.

Hiểu Vân cùng Tiểu Thúy cuối cùng là gặp phải chuyện gì, Tiểu Thúy ở đâu còn chưa rõ, mà trong phủ nha Khai Phong, ngoại trừ Hiểu Vân chỉ có hai nữ quyền là Tiểu Thúy và Lý đại nương, lúc này một mình Lý đại nương không biết có thể ứng phó được không.

Hiểu Vân dọc đường đi đều là nửa tỉnh nửa mê, muốn ngủ nhưng lại cảm thấy lạnh, ngủ không yên ổn. Không lâu sau bắt đầu mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy mình bị lắc lư lư, giống như ở giữa sóng gió, cả người xương cốt đều đau, đau như muốn rời ra thành từng mảnh. Sau đó không xóc nảy nữa, nàng nghĩ có thể ngủ một giấc, nhưng lại có người ở bên tai không ngừng gọi tên nàng.

“Hiểu Vân, Hiểu Vân, Hiểu Vân...”

“Mẹ, con rất lạnh, rất mệt, con muốn ngủ, đừng gọi con...”

“...”

Ừ, rốt cục im lặng rồi.

Mẹ thật tốt, trả lại ổ chăn cho mình, nếu có thể ấm lên một chút thì tốt quá, nàng thật sự rất lạnh...

Canh ba đã qua, chợ đêm vẫn vô cùng náo nhiệt, mọi người không ai muốn bỏ lỡ bất cứ một phút nào của ngày đặc biệt này, đêm đã rất sâu mà hứng thú đi chơi không hề giảm, không ai chịu về.

Bên trong đám đông vẫn xen kẽ sai dịch của phủ Khai Phong, có điều lúc này nhiệm vụ của bọn họ không chỉ là bắt trộm bắt cướp, mà còn phải tìm một người đi lạc, chính là Tiểu Thúy.

Khu nội viện phủ Khai Phong, trong một gian phòng, vẫn còn một ngọn nến nhỏ đang chiếu sáng. Công Tôn Sách một mình ngồi im lặng, chỉ có ngọn nến thỉnh thoảng phát ra vài âm thanh nhỏ khi bắc nến cháy xuống. Ánh nến mờ nhạt chiếu sáng một góc phòng, kéo bóng của Công Tôn Sách thêm dài, không ngừng lay động, nhưng người không hề nhúc nhích, giống như một pho tượng. Công Tôn Sách lặng lẽ ngồi trên ghế, hai mắt khép hờ, trên mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng dậy sóng, rất nhiều chuyện đáng nghi quần quanh trong lòng.

Con gái ông vì sao thảng trước vô cớ chết bất ngờ? Vì sao sau một ngày đêm lại kỳ tích sống lại? Ông nói với Tiểu Thúy bọn họ, tiểu thư là vì khí huyết

không thông nên ngắt đi, nhưng ông biết khi đó nàng thật sự đã chết. Ông ở trước giường một đêm, dùng ngân châm thử đi thử lại vô số lần, châm kim toàn vào chỗ yếu huyết, nàng vẫn không chút phản ứng, sao có thể là chết giả được?

Đêm đó Triển Chiêu vô tình đánh nàng trọng thương, nguyên nhân là thấy người đã chết đột nhiên sống lại, lại còn có vẻ đang gây bất lợi cho người khác, khó tránh khỏi khiến người ta kinh hãi, nhất thời ra tay là có lý. Vấn đề là, đêm đó nàng đã làm gì, khiến Triển Chiêu nghĩ nàng gây bất lợi cho Tiểu Thúy? Lúc nàng tỉnh lại, ông từng hỏi qua, nhưng nàng nói không nhớ rõ lúc đó xảy ra chuyện gì.

Mà hôm nay nàng gặp phải chuyện gì, Tiểu Thúy đi đâu rồi?

Một đồng bí ẩn, đều xảy ra quanh nàng, mà ông không có đầu mối. Con gái sống lại, ông đương nhiên là kinh hãi, nhưng mà, cũng mang tới bất an cùng nghi hoặc.

Ông nhớ rõ ánh mắt nàng nhìn ông đêm hôm đó sau khi tỉnh lại, xa lạ, bất an, sợ hãi, trốn tránh. Nàng không dám nhìn thẳng vào ông. Mà trong một tháng qua, cha con họ rất ít nói chuyện với nhau. Mỗi khi tới thăm, nàng luôn ngủ mơ màng, ngẫu nhiên đúng lúc Tiểu Thúy cho nàng uống thuốc, nàng cũng rất ít mở miệng nói chuyện, chỉ hưởng ứng vài câu rồi lấy cớ đi ngủ. Ông rõ ràng cảm giác được sự xa lạ và lảng tránh của nàng, giống như bọn họ không phải cha con, mà là đại phu và bệnh nhân vậy. Vì sự cố ý lảng tránh của nàng, giữa bọn họ lúc ấy đã sinh ra khoảng cách khiến lòng ông chua xót. Con gái của ta, đây là làm sao? Vẫn là con gái của ta sao?

Ông cũng từng bí mật tìm Tiểu Thúy, bảo nàng để ý chi tiết cuộc sống của tiểu thư, xem có chỗ nào khác thường không, mấy ngày sau, Tiểu Thúy trả lời: tiểu thư gần đây ngủ rất nhiều, không thích đọc sách, thường xuyên ngồi ngẩn người, ngẫu nhiên cũng cùng nàng trò chuyện, nhưng so với trước kia còn lặng lẽ hơn.

Ông cũng từng hoài nghi, người này không phải Hiểu Vân, nên bảo Tiểu Thúy đi kiểm tra xem nàng có một vết sẹo thật dài trên bụng không, đó là lúc nàng sinh ra bà đỡ cắt cuống rốn không cẩn thận làm bị thương, từ nhỏ đã để lại sẹo, một vết sẹo dài, đó là đặc điểm riêng của Hiểu Vân, ngoại trừ ông và bà đỡ kia, không ai biết. Mà kết quả là: có.

Người đó là thật, vậy, con gái ông bị làm sao?

Nghĩ tới đây, Công Tôn Sách không khỏi nhíu mày, ngón tay đề lên huyết Thái Dương có chút đau, đứng lên rời khỏi phòng. Ngoài phòng ánh trăng sáng rọi, chiếu xuống sân viện, gió lạnh thổi qua, ông mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Đi dạo chốc lát, mới xoay người tới phòng Hiểu Vân. Lúc này chắc nàng vừa tỉnh.

Hiểu Vân mơ mơ màng màng nghe thấy có tiếng mở cửa, dần dần tỉnh lại, lúc mở mắt, trong phòng đã thấp đèn, Công Tôn Sách ngồi một bên nhìn nàng.

“Tĩnh rồi.”

Hiệu Vân gật đầu, muốn nói chuyện, lại phát hiện cổ họng như bị đốt, rất đau đớn, hơn nữa toàn thân mệt mỏi, từng đốt ngón tay đau nhức nhối, nàng biết mình bị cảm lạnh.

“Cha...” Lời nói ra khàn khàn như vệt đục.

Công Tôn Sách đem nước ấm tới, Hiệu Vân ngồi dậy uống mấy ngụm mới thấy đỡ.

“Cha, Thúy nhi đã trở lại chưa?” Lúc trước ở chợ đêm không thấy đâu, không biết có phải đã về trước không.

Công Tôn Sách lắc đầu, “Vi phụ đang muốn hỏi con đây, một người rơi xuống nước, một người mất tích, hai người gặp phải chuyện gì?”

“Thúy nhi chưa trở về?” Hiệu Vân lập tức căng thẳng, đến giờ chưa về, ở đâu không rõ, đừng nói là cũng bị những người đó bắt cóc chứ!

“VẬY THÌ NGUY RỒI!”

Công Tôn Sách thấy nàng nhú mào, hai tay nắm chặt chần, cũng vội vã: “Chuyện gì nguy rồi?”

Hiệu Vân liền đem việc mình chứng kiến tối nay kể lại, cả việc vì sao rơi xuống nước nói ra hết. Công Tôn Sách nghe xong, thần sắc buồn bã.

“Thế này làm sao bây giờ, Tiểu Thúy nàng...!” Nếu có mệnh hệ gì thì biết làm sao? Bị cưỡng bức, bị bán tới thanh lâu, bị đưa cho lão biến thái làm tiểu thiếp, bị... Giờ phút này trong đầu nàng hiện ra đủ loại cảnh tượng, mỗi một cảnh đều khiến nàng đau lòng tới cực điểm.

“Cha...” Hiệu Vân không phát hiện, đây là lần đầu tiên nàng gọi ông là cha tự nhiên như vậy.

Công Tôn Sách nhìn ánh mắt của nàng, không có lảng tránh, chỉ có lo lắng bất lực nhìn ông.

“Cha sẽ cho người đi kiểm tra, con nghỉ ngơi trước đi.” Nói xong, Công Tôn Sách một khắc cũng không dám trì hoãn, vội gọi người tới sông Kim Thủy tìm người.

Chương 7

Gợn Sóng

Sắp tới sáng, trời tờ mờ, bầu trời phương đông dần mọc lên một mảnh hồng quang, nhuộm tán cây sáng lên màu đỏ, mặt trời sắp mọc.

Trải qua một đêm cuồng hoan, lúc này thành Biện Lương thật im lặng, im lặng giống như bắt đầu đi vào giấc ngủ.

Nhóm sai dịch phủ Khai Phong lục tục trở lại. Mỗi người đều vô cùng mệt mỏi, đôi mắt xanh đen, mặt mũi phờ phạc. Tuần tra một đêm không ra kết quả, bọn họ vì thất vọng mà phờ phạc. Triển Chiêu thấy ai nấy ngáp liên tục, tinh thần không phấn chấn, nghĩ bọn họ từ sáng qua đã bắt đầu làm việc tới tận giờ, thân mình bằng sắt cũng không thể ép buộc như thế, liền để lại vài người tuổi trẻ tinh tráng ở lại trực ban, còn lại cho về nghỉ ngơi.

“Tới phòng bếp tìm thứ gì ăn đi, hôm nay còn rất nhiều việc phải làm!”

Triển Chiêu ra lệnh một tiếng, mười người còn lại đều đi tới sau viện. Chỉ còn lại một người không nói tiếng nào đi về hướng khác.

“Vương Triều!” Triển Chiêu giữ hần lại hỏi: “Người đi đâu đó!”

Vương Triều dừng lại, không quay đầu, rầu rĩ nói: “Tôi đi tìm tiếp.” Nói xong liền định đi tiếp, lại bị Triển Chiêu ngăn lại.

Vương Triều ngẩng đầu, ánh mắt đỏ quạch trừng Triển Chiêu: “Triển đại nhân, cho tôi đi.”

Triển Chiêu thở dài, hần lo lắng Tiểu Thúy, hần biết, làm sao không lo lắng được đây, nhưng mà...

“Ăn một chút rồi hãy đi, nếu không ăn người làm sao có sức đi tìm người, Tiểu Thúy nếu gặp nguy hiểm, người làm sao có sức cứu người?”

Vương Triều nhìn Triển Chiêu, một hồi lâu mới xoay người đi ra phía sau, đám người Mã Hán theo sát.

Triển Chiêu vội vàng ăn vài thứ, về phòng rửa mặt một hồi, thay quan phục rồi hộ tống Bao đại nhân lên triều. Ngày thường đều là Vương Mã Trương Triệu đi cùng đại nhân, nhưng bốn người bọn họ vắng đêm ở ngoài tìm người, vì thế Triển Chiêu đi thay họ.

Đương kim hoàng đế Triệu Trinh, Tổng Nhân Tông nổi tiếng nhân nghĩa, trong sử sách là vị vua nhân hiếu, cho nên lấy tên là “Nhân Tông”. Triệu Trinh không chỉ thực hành nhân chính, chăm lo quốc sự, không ham hưởng thụ, cho dù đêm hôm trước mở gia yến đón Trung thu, ngày tiếp theo cũng chỉ lùi thiết triều một canh giờ.

Bao đại nhân sau khi vào chầu trở về, liền triệu tập đám người Công Tôn Sách vào thư phòng.

Hiểu Vân cảm mạo thế đến thần tốc, lần trước vì bị thương mới ngừng thuốc vài ngày, giờ lại bắt đầu uống thuốc, chẳng qua lần trước uống thuốc trị thương, lần này uống thuốc trị phong hàn, lần trước dứt thuốc cho nàng là Tiểu Thúy, mà lần này là Lý đại nương. Lúc này cách thời điểm thuốc tây xuất hiện ở Trung Quốc còn hơn sáu trăm năm, càng không có kháng sinh penicillin gì đó,

quá trình cảm mạo vô cùng lâu, lại thêm thân thể nàng bị thương còn chưa hoàn toàn hồi phục, họa vô đơn chí, nàng ở trên giường nằm suốt ba ngày, mà ba ngày này trên cơ bản là ngủ cả ngày cả đêm, ngủ tới thiên hôn địa ám. Có thể là vì bất kể thuốc đông y hay thuốc tây, thuốc trị cảm mạo luôn làm người bệnh buồn ngủ.

Ba ngày qua, tuy nàng quan tâm Tiểu Thúy, muốn hỗ trợ tìm người, nhưng có lòng mà không có sức, đến nàng còn phải tìm người chăm sóc, có thể giúp được ai chứ? Nhưng mà mỗi lần thấy Lý đại nương đến đưa thuốc, liền nhớ tới trước đây Tiểu Thúy chiếu cố cẩn thận cho nàng, nàng liền không ngừng tự trách, hối hận ngày đó tại sao lại kéo theo Tiểu Thúy ra đường, nếu không, Tiểu Thúy cũng không gặp phải bất trắc! Nay kẻ đầu sỏ gây chuyện lại nằm đây cho người ta hậu hạ, đây là thế nào!

Ba ngày này, Công Tôn Sách mỗi ngày đều tới thăm nàng một lần, thuận tiện báo lại tiến triển sự việc. Khai phong phủ nhận được nhiều nhà báo án, nói trong nhà lạc mất khuê nữ, tuổi từ mười ba tới mười chín, chưa cưới gả. Mà các cô gái này đều từ Trung thu ra ngoài chưa thấy về. Ba ngày qua, nhà tới báo án dần tăng, tới hôm nay đã có mười ba trường hợp, tính cả Tiểu Thúy, đã có mười bốn thiếu nữ mất tích, chẳng biết đi đâu, ngay cả Tiểu Thúy cũng không hề có tin tức.

Ngày thứ tư, Hiếu Vân cuối cùng ngồi không yên, sáng sớm rửa mặt chải đầu sửa soạn trong phòng. Nàng đã hỏi thăm rồi, Bao đại nhân sau khi hạ triều, bình thường đều ở thư phòng trong nha môn làm việc. Vừa nghe nói Bao đại nhân lâm triều trở lại, nàng liền tới thẳng nha môn.

Dựa vào trí nhớ của Công Tôn Hiếu Vân, nàng thuận lợi tìm được cửa thư phòng. Còn chưa đi vào đã thấy Trương Long Triệu Hồ đứng ở cửa. Hai người thấy Hiếu Vân tới đều kinh ngạc.

“Hiếu Vân cô nương sao lại tới nơi này.”

“Hai vị đại nhân, tôi đến tìm Bao đại nhân.” Vì bị cảm mạo, lúc Hiếu Vân nói chuyện, thanh âm rất khó nghe.

“Chuyện này...” Trương Long Triệu Hồ liếc nhau, “Tôi vào thông báo một tiếng, mời cô nương chờ một chút.”

“Làm phiền hai vị đại nhân.” Hiếu Vân đa tạ rồi đứng bên ngoài chờ. Trương Long đẩy cửa đi vào, một lát sau mới trở ra.

“Đại nhân mời cô nương vào.”

Hiếu Vân gật đầu, lại nói đa tạ, hít sâu một hơi, rồi mới bước vào trong phòng.

Trong lòng Hiếu Vân có chút khẩn trương, nàng tới giờ còn chưa gặp qua Bao đại nhân. Trong truyền thuyết, Bao đại nhân thiết diện vô tư, làm người

nghiêm cẩn, cẩn thận tỉ mỉ, nói thật, nàng có chút sợ hãi. Cho dù như vậy, nàng vẫn nhanh chóng bước qua cửa, đi vào giữa thư phòng.

Thư phòng chia làm hai gian trong ngoài, bên ngoài là phòng khách, đặt ba chiếc ghế gỗ lim cùng bàn trà, bên trong chỉ đặt thư án cùng hai chiếc tủ đặt đồ. Lúc này, Triển Chiêu cùng Công Tôn Sách chia nhau đứng hai bên thư án, phía sau thư án có một người ngồi ngay ngắn, một thân áo dài màu xanh đen, áo khoác màu đen, đầu đội mũ vuông màu đen, mặt vuông chữ điền, hai hàng lông mày thẳng tắp, hai mắt hữu thần, giữa hai lông mày có một vết bớt màu trắng ngà cong cong như trăng non đầu tháng, môi rộng mà đoan chính, khuôn mặt đen ngập tràn chính khí, mâu quang sắc bén, giống như nhìn thấu mọi điều bất chính.

Hiệu Vân mãi nhìn, suýt nữa đã quên cấp bậc lễ nghĩa, ngạc nhiên một hồi mới hơi quỳ gối phúc thân, khàn giọng nói: “Hiệu Vân bái kiến Bao đại nhân.”

Bao đại nhân nhìn Hiệu Vân một chút mới mở lời: “Hiệu Vân vì sao không nghỉ ngơi trong phòng, đến thư phòng làm gì?” Giọng nói của Bao đại nhân giống như tiếng chuông, to mà trầm ổn.

Hiệu Vân khẽ cúi đầu, nàng có thể cảm giác được lúc này Bao đại nhân, còn có Triển Chiêu và Công Tôn Sách đều nhìn nàng.

“Đại nhân, Hiệu Vân lo lắng cho Tiểu Thúy, Hiệu Vân muốn biết án này tiền triển tới đâu, Hiệu Vân nếu có thể giúp được gì, xin đại nhân cứ việc dặn dò. Tuy rằng Hiệu Vân biết tùy tiện tới thư phòng đại nhân rất thất lễ, nhưng mà, Tiểu Thúy vì Hiệu Vân mới gặp họa bất ngờ, Hiệu Vân bất luận thế nào cũng không thể ngồi yên không lo. Huống chi ngày ấy Hiệu Vân cũng thấy kẻ xấu đem một nữ tử đi, Hiệu Vân có trách nhiệm giúp đại nhân tìm ra người ấy.”

Thanh âm của Hiệu Vân khàn khàn mà trầm thấp, gần từng tiếng lại khiến mọi người đều nghe rõ. Nói xong, nàng ngẩng đầu lên nhìn Bao đại nhân.

Bao đại nhân cũng nhìn Hiệu Vân, yên lặng. Một hồi lâu sau, mới mở miệng nói chuyện:

“Tốt, nếu đã vậy, Công Tôn tiên sinh, người nói cho nàng biết đi.”

Công Tôn Sách thưa vâng, rồi chậm rãi bắt đầu:

“Hết ngày hôm nay, báo án mất tích có tổng cộng mười bốn thiếu nữ. Hôm nay trên triều, Bàng thái sư trước mặt Thánh thượng đã tham tấu đại nhân, nói đại nhân chưởng quản kinh đô trọng địa, lại không thể bảo vệ an toàn cho dân chúng trong kinh, đại án xảy ra tới nay lại không hề có tiến triển, đúng là vô năng. Thánh thượng bất đắc dĩ, hạn đại nhân trong vòng ba ngày phá án, nếu không phải tước quan giáng cấp.”

Hiệu Vân nghe xong, không khỏi âm thầm cắn răng, trong lòng mắng mỏ con của thói kia. Ba ngày, chỉ có ba ngày! Nghe người ta nói án tình tới nay

không có tiến triển, lão thất phu kia liền bỏ đá xuống giếng, yêu cầu Bao đại nhân trong ba ngày phá án, căn bản chính là ép buộc, quả là khinh người quá đáng! Con của chết tiệt, ta nhất định không để người như nguyệt, người chờ mà xem.

Có điều, vụ án này sẽ không thật sự không tiến triển như bọn họ nói chứ. Đường đường phủ nha Khai Phong, nếu thật sự như vậy, sao có thể đảm nhận chức trách quan trọng giữ trị an kinh đô. Hiểu Vân ngẩng đầu nhìn Bao đại nhân, nàng phát hiện Bao đại nhân tuy rằng nghiêm túc, nhưng không phải kiểu không nói không cười, bất cận nhân tình như tưởng tượng.

“Đại nhân, thứ cho Hiểu Vân to gan, đã nhiều ngày qua, vụ án thật sự không có gì tiến triển sao?”

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách liếc nhau, sau đó nhìn Hiểu Vân nở nụ cười. Vốn nói với nàng như vậy, là để nàng biết khó mà lui, không ngờ nàng tuyệt đối không có ý lui bước, ngược lại còn nhận ra bọn họ cố ý giấu diếm. Cô gái nhỏ này, thật sự thông minh.

Bao đại nhân gật đầu với Công Tôn Sách, Công Tôn Sách lúc này mới nói tiếp:

“Qua mấy ngày điều tra cẩn thận, chúng ta đã tập trung được vài mục tiêu khả nghi, có thể tham gia bắt cóc thiếu nữ. Nhưng mà, kế hoạch hành động cần mật như vậy, tất nhiên không chỉ có mấy người đó, khẳng định còn nhiều người khác, nếu không không thể trong một đêm bắt cóc được mười bốn người. Hơn nữa, nhất định có một người, là kẻ lập mưu bày ra vụ án này. Cho nên, không thể đánh rắn động cỏ, Khai Phong phủ liền tuyên bố ra ngoài, vụ án không hề tiến triển.”

Hiểu Vân nghe xong, trầm tư một lát, lại hỏi: “Vậy... Những cô gái bị bắt cóc này đã ra khỏi thành chưa?”

“Chưa.” Triền Chiêu đáp: “Từ lúc xảy ra án, cửa thành vẫn đóng cửa, ngày tiếp theo, tại các cổng thành đều kiểm tra người ra vào, bọn họ không thể đưa nhiều người như vậy ra khỏi thành.”

Nếu các nàng chưa bị đưa ra khỏi thành, vậy thì tốt rồi, giấu được nhiều người như vậy không bị phát hiện, trong thành hẳn là không có nhiều chỗ. “Vậy, đại nhân khẳng định cũng đã biết nơi những người đó bị giam.”

Bao đại nhân nhìn nàng gật đầu.

Nếu đã nắm giữ nhiều manh mối như vậy, án này sắp phá được rồi, nhưng mà, bọn họ cần phải làm nhanh, không chỉ vì hoàng đế ép buộc, còn bởi vì các cô gái bị bắt, nàng không biết Tiểu Thúy gặp phải chuyện gì, cứu muộn một ngày, nàng sẽ gặp thêm một phần nguy hiểm.

“Đại nhân, Hiểu Vân có một kế, có lẽ có thể giúp đại nhân sớm ngày phá án”

Chương 8

Mưa Gió Sắp Đến

Bởi vì đêm hôm đó Hiểu Vân từng thấy một nam tử bắt cóc một cô gái, hơn nữa từng thấy bộ dáng người kia, vì thế Bao đại nhân sắp xếp cho nàng âm thầm đi xác nhận, trong những kẻ bọn họ đang giám thị, có người hôm đó nàng nhìn thấy không.

Để tránh hung thủ nhận ra Hiểu Vân, nàng cải trang thành một gã sai vặt, đi theo bên cạnh Triển Chiêu vụng trộm xem người. Nhưng đáng tiếc là, cả ba người kia đều không phải. Vô cùng thất vọng, đang định dẹp đường hồi phủ, nàng lại ngửi được một mùi hương quen thuộc, tuy rằng rất nhạt, nhưng nàng vẫn nhận ra, hơn nữa còn có thể khẳng định, đây chính là mùi mị hương đặc biệt kia.

Hiểu Vân quay đầu tìm nơi phát ra mùi hương, một người vừa lướt qua nàng, đi lên trà lâu.

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân đột nhiên ngừng lại, không khỏi sinh nghi, nhìn theo ánh mắt nàng liền thấy một nam tử mặc áo gấm màu vàng, một tay cầm quạt, một tay mang theo lồng chim đi lên lầu, trong lồng chim có một con hoàng yến đang nhảy lên nhảy xuống vui vẻ. Mà theo sau hắn là hai gia đình cường tráng.

Triển Chiêu liếc mắt một cái, rồi đi theo Hiểu Vân xuống lầu, ở bên cạnh thấp giọng hỏi nàng:

“Là người này sao?”

Hiểu Vân lắc đầu, “Không phải. Nhưng mà, hắn rất khả nghi.” Hiểu Vân cũng thấp giọng trả lời, vì cảm mạo, lúc này nàng không cần giả giọng thanh âm cũng rất giống nam nhân.

Triển Chiêu nghi hoặc: “Vì sao khả nghi?”

“Quần áo hắn mặc trên người, cùng loại vải quần áo của nam tử hôm đó tôi nhìn thấy.” Hiểu Vân giải thích.

Triển Chiêu cười khẽ: “Loại vải này tuy sang quý, nhưng trong kinh nhiều người giàu có, mặc được loại vải này cũng không ít người.”

“Triển đại nhân vừa rồi không ngửi thấy một mùi hương rất đặc biệt sao?”

“Mùi hương đặc biệt?” Triển Chiêu hỏi ngược lại một lúc mới trả lời: “Triển Chiêu ngoại trừ hương trà, không ngửi thấy mùi nào khác.”

“Có lẽ vì mùi quá nhạt, hơn nữa mùi này đặc biệt làm vì nữ nhân, bởi vậy Triển đại nhân không phát hiện ra.”

“Người là nói...” Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn Hiểu Vân.

“Là mùi hương. Mùi mùi hương độc đáo khiến nữ nhân mơ hồ, để cho người ta sắp đặt. Quý công tử như hấn, muốn nữ nhân có gì khó, cần gì phải dùng đến loại hương hạ đẳng đó.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Hấn quả thật khả nghi, nhưng mà cũng không thể khẳng định hấn là một trong số đó. Hiểu Vân chắc không biết, đó là con trai của phú thương số một kinh thành Đàm Điệp, Đàm Cận. Hấn cơm áo không lo, trong túi đầy tiền, vì sao phải dụ dỗ thiếu nữ cho người khác? Về tình về lý đều không hợp.”

Hiểu Vân nâng khóe miệng hừ một tiếng, đăm người có tiền, ngày tháng an nhàn sẽ tìm việc vui vẻ, kích thích để làm. Ai biết hấn có trò cổ quái hay không. “Bất kể hấn có phải hay không, chúng ta thử một lần sẽ biết.”

Triển Chiêu nhìn nàng, vẻ mặt tìm tòi: “Thử thế nào?”

Hiểu Vân đảo mắt nhìn quanh, lúc này bọn họ đang ở trên phố tây, người trên đường đông đúc, người đông miệng nhiều, hơn nữa còn hay tò mò.

“Chúng ta về trước nói sau.”

Nói tới dung mạo của Công Tôn Hiểu Vân, tuy rằng không phải chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa, nhưng cũng có thể coi là một mỹ nhân, mặc dù có chút non nớt, sau khi trang điểm tỉ mỉ, vẫn hút được ánh mắt người ngoài.

Vẽ nhẹ mày ngài, thoa son mỏng, đắp hương phấn, điểm chu sa, khéo tay búi tóc, trâm ngọc cài nghiêng.

Trên thế giới không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ lười, xem ra từ xưa tới nay đều đúng. Trải qua một hồi trang điểm, khuôn mặt một khắc trước còn đang bệnh tật xanh xao, lúc này đã trở thành mỹ nhân.

Mày liễu cong cong, hai má hồng nhạt, đôi mắt trong suốt, môi son khê vênh, tóc dài đen nhánh búi kiểu lưu tô đang thịnh hành lúc này, dây buộc tóc màu hồng nhạt, phiêu dật đan xen với mái tóc dài thả sau lưng. Quần áo màu hồng nhạt, dáng người như nước. Cho dù là người bị lé mắt nhìn một cái chỉ sợ cũng không tránh được xuân tâm nhộn nhạo. Thực ra nàng cũng không muốn tốn sức biến mình thành như vậy, ăn mặc thế này hành động rất không tiện. Nhưng mà, ai bảo ngày đó nàng hại Tiểu Thúy bị bắt đi như vậy. Để mình được chú ý trước tiên, đành phải biến thành bộ dáng này.

Trước khi Hiểu Vân ra ngoài, lại dặn dò Triển Chiêu một lần, bảo hấn trăm ngàn nhớ kỹ lời của nàng, sau đó đùa giỡn nói: “Mạng chúng tôi đều giao vào tay ngài đó.” Sau đó thoải mái rời khỏi đại môn phủ Khai Phong.

Khách nhân trong Phúc Mãn lâu thấy một giai nhân áo hồng, bước đi thong thả, nhẹ nhàng tiến vào. Khuôn mặt xinh đẹp, dáng người yếu điệu, trong bước

đi có tiếng ngọc bội đính đang, hấp dẫn không ít ánh mắt xung quanh. Rất nhiều thực khách quay đầu lại nhìn, âm thầm bình phẩm trong lòng.

Tiểu nhị thấy nàng, đầy mặt cười chạy ra đón: “Cô nương mời vào ăn cơm.”

Hiểu Vân nhẹ lay động ngón tay, “Ta đến mua chút điếm tâm, điếm tâm ở Phúc Mãn lâu không phải nổi danh nhất kinh thành sao?”

Vừa nghe nàng mở miệng nói chuyện, mọi người ò lên trong lòng. Một cô nương xinh đẹp như vậy, sao giọng nói lại khó nghe thế.

Tiểu nhị chỉ ngạc nhiên trong chốc lát, nhanh chóng phản ứng đưa nàng tới quầy gọi đồ.

Hiểu Vân dặn chương quầy chuẩn bị ít điếm tâm, lại kêu một bình trà rồi đi lên lầu trên.

Trên lầu là nhã phòng, bàn ghế và bài trí đều tinh xảo hơn dưới lầu rất nhiều, khách nhân cũng ít hơn. Vừa lên lầu, Hiểu Vân đã thấy Đàm Cẩm ngồi ở một bàn, dựa vào lan can uống rượu. Hiểu Vân giống như tùy ý kiếm một cái bàn ở ngay cạnh hắn ngồi xuống, hơn nữa, sợ hắn không chú ý nên ngồi đối diện luôn.

Lúc này, tiểu nhị đang bung trà nóng và điếm tâm lên, chuẩn bị đặt xuống bàn. Hiểu Vân lặng lẽ đá một bên ghế, tiểu nhị không cẩn thận, ấm trà từ trong khay lăn xuống đất, loảng xoảng một tiếng, rơi xuống đất vỡ tan, nước trà nóng bỏng đổ hết ra ngoài.

Một trận xôn xao khiến người xung quanh đều chú ý.

Tiểu nhị vội xin lỗi, “Các vị khách quan, ngại quá, quý rày các vị ăn uống.” Sau đó quay đầu nói với Hiểu Vân: “Cô nương, xin lỗi, tiểu nhân sẽ chuẩn bị bình trà khác.”

Hiểu Vân trả lời: “Bỏ đi, xem ra hôm nay ta không nên đến uống trà, gần đây vận khí luôn không tốt. Thế này đi, ta muốn mang điếm tâm về, người gói lại cho ta. Trà thì không cần, ta vẫn sẽ trả tiền.”

Tiểu nhị nói liên tục: “Điếm tâm sẽ xong ngay, cô nương chờ một lát là lấy được.” Nói xong vội vàng chạy đi.

Hiểu Vân ngồi không lâu, đợi một chút cũng đứng dậy.

Triển Chiêu mặc một thân áo lam thường phục, đứng góc đường xa xa nhìn Hiểu Vân vào Phúc Mãn lâu. Chốc lát sau đã ra ngoài, đi tiếp về một hướng khác. Triển Chiêu đợi thêm một chút, thấy hai gia đình vừa rời ở bên cạnh Đàm Cẩm từ Phúc Mãn lâu đi ra bám theo sau Hiểu Vân. Lúc này Triển Chiêu mới cất bước, theo phía sau bọn họ.

Hai người kia theo Hiểu Vân một đoạn đường, đi tới nơi hẻo lánh, thấy chung quanh không có người, liền đuổi theo bắt giữ nàng, Hiểu Vân không chống đỡ được liền bị đánh hôn mê.

Triển Chiêu ở một góc bí mật gần đó đã thu hết một màn này trong đáy mắt, mặt lạnh như băng, tinh mâu như kiếm, đôi môi mím lại, tay cầm kiếm xiết chặt, ánh mắt giống như xuyên thủng hai người kia, thân hình lại không hề nhúc nhích, vững như Thái Sơn. Bên tai vang lên lời nàng từng nói: nếu bọn họ không muốn giết tôi, trăm ngàn đừng ra tay, mới có thể dẫn kẻ đầu sỏ ra mặt, cứu được mười bốn người kia.

Hiểu Vân bị kéo vào một góc kín, một trong số đó vội vã chạy đi, chốc lát sau đem theo một xe ngựa trở lại. Hiểu Vân cứ vậy bị kéo vào xe ngựa mang đi.

Chương 9

Nước Sôi Lửa Bỏng

Màn đêm dần dần buông xuống, cảnh huyên náo đông đúc ban ngày dần biến mất, nhưng đêm nay không hề yên tĩnh.

“Đại nhân, sao lại không ăn tối.”

“Công Tôn tiên sinh cũng chưa ăn.”

“Đại nhân nếu lo lắng cho Hiểu Vân cùng Triển hộ vệ...”

“Triển hộ vệ chưa về, chắc là cá đã mắc câu. Nhưng mà, Hiểu Vân là một cô nương, bản phủ thật có chút không yên lòng.”

“Đại nhân chớ lo lắng, có Triển hộ vệ, Hiểu Vân tất nhiên không sao, tất nhiên không sao.” Bốn chữ này, Công Tôn Sách nói cho Bao đại nhân nghe, cũng là nói với chính mình.

Xe ngựa đi loanh quanh trong thành nửa ngày, mới ngừng lại trước cửa sau một trang viên. Hai gia đình kia đưa Hiểu Vân rời khỏi xe ngựa, vội vã mang vào cửa.

Đây là một trang viên rất lớn, bên trong trang viên đình viện xen kẽ, hoa viên cây cỏ tươi tốt, hành lang khúc khuỷu, đình đài lầu các mái cong như răng lược, vô cùng quý phái, một loạt đèn lồng treo dọc hành lang, trên màu đỏ của lồng đèn viết rõ chữ Đạm.

Một bóng dáng màu lam tranh thủ bóng đêm lặng lẽ nhảy lên mái hiên. Giống như đập vào chân không, vô thanh vô tức, vừa nhanh chóng di động, vừa thu hết đường lối trong đại trạch vào trong mắt, lượn một vòng rồi quay về, dừng trên một mái hiên, cúi người xuống, nhẹ nhàng gỡ một mảnh ngói vụn, chốc lát ánh sáng trong phòng xuyên qua cái lỗ nhỏ hắt lên.

Phòng trong có bốn người, nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự chính là Hiểu Vân, ba người còn lại, hai người là hai gã gia đình đã bắt Hiểu Vân, một người thân mặc hoa phục, cầm ngọc phiến trong tay, ngồi trên ghế chủ vị, quay lưng

về phía Triển Chiêu, không nhìn ra diện mạo, nhưng bộ quần áo kia, Triển Chiêu nhớ rõ, chính là bộ đồ Đàm Cẩm mặc hôm nay.

Đàm Cẩm vung tay lên, một trong hai gia đình bung tới một chậu nước hắt lên người Hiểu Vân. Hiểu Vân giật mình một cái liền tỉnh lại. Ý niệm đầu tiên sau khi tỉnh lại, chính là mình thật hữu duyên với nước, lại bị ướt.

Hiểu Vân lau bọt nước trên mặt, run rẩy một chút, sau đó nhìn hai người đứng bên cạnh, lại nhìn Đàm Cẩm ngồi đối diện.

“Các người là ai, vì sao bắt ta tới đây?”

Đàm Cẩm đứng dậy, chậm rãi thong thả đi tới bên cạnh nàng, từ trên cao nhìn xuống, sau đó dùng quạt nâng cằm nàng: “Ừ, không tệ. Chỉ có giọng nói khó nghe một chút.”

Hiểu Vân gạt cây quạt của hắn, giọng đứng lên trừng mắt: “Người là ai, muốn làm gì?”

Đàm Cẩm nở nụ cười, “Tính tình cứng rắn lắm, lá gan cũng lớn, mạnh mẽ như vậy, ta rất tiếc nếu phải giết người.”

Hiểu Vân bị hắn cười đến cả người nổi da gà, “Ta với người không oán không cừ, ta thậm chí còn không biết người, người vì sao muốn giết ta?”

Đàm Cẩm liếc mắt nhìn nàng, cười nói: “Vốn dĩ chúng ta không oán không cừ, nhưng ai bảo người xui xẻo như vậy, hôm đó xuất hiện bên bờ sông Kim Thủy, còn thấy việc không nên thấy?”

“Bờ sông Kim Thủy?” Hiểu Vân nghiêng đầu suy nghĩ, “Bờ sông Kim Thủy! Ngày đó ta thấy... là các người bắt đi cô nương đó, còn có Tiểu Thúy! Nhưng mà, hôm đó ta đâu có thấy người!”

“Tiểu Thúy? Người có mặt ở đó là Tiểu Thúy sao? Ta không rõ lắm, đợi lát nữa người tự mình nhìn xem, có phải có người như vậy không. Về phần người hôm đó người thấy... chẳng qua ta dịch dung thôi, không ngờ không ai nhận ra ta.” Nói xong, Đàm Cẩm đắc ý cười ha hả.

“Người! Thì ra là thế. Người bắt chúng ta, rốt cuộc là muốn làm cái gì!”

“Làm cái gì? Người nói tác dụng lớn nhất của nữ nhân là gì, hả?” Đàm Cẩm mê đắm nhìn Hiểu Vân, ngón tay nhích lại gần sờ sờ mặt nàng, lại bị nàng gạt ra, nhở hấn một ngụm.

“Phi! Hạ lưu bại hoại, bắt nhiều nữ nhân như vậy, không sợ miệt mài quá độ tinh thần thân vong trên giường sao?”

Sắc mặt Đàm Cẩm nhất thời đen xuống, ba ba hai tiếng, Hiểu Vân chưa kịp phản ứng, hai lòng bàn tay của hắn đã đập lên mặt nàng, đẩy nàng lão đảo ngã xuống đất. Hai má lập tức đỏ tấy lên, Hiểu Vân đau thiếu chút rơi nước mắt. Thế nhưng, nàng lại nở nụ cười:

“Ta nói này, không phải bị ta nói trúng rồi đi. Ngươi không phải là vô năng chứ? Vậy ngươi bắt nhiều nữ nhân tới làm gì, chỉ có thể nhìn, không thể động, chẳng phải trong lòng khó nhin mà bất lực sao? Thật sự quá lãng phí!”

Đàm Cận vẻ mặt căng cứng, mắt tròn trừng nhìn Hiểu Vân, xông tới kéo áo nàng dựng dậy, gằn từng tiếng hung hăng nói: “Ta sẽ khiến ngươi hối hận vì những lời này.”

Hiểu Vân nhìn cặp mắt sắp bốc hỏa của hắn, đột nhiên cảm thấy trong lòng sáng khoái. Tốt lắm, ngươi tức giận đi, ngươi càng tức giận, lời nói ra càng sơ hở.

“Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, có cái gì không đúng sao?” Lúc nói chuyện, Hiểu Vân ho rất nhiều, xem ra cảm mạo còn chưa khỏi giờ đang nặng lên, mặc dù đầu vầng mắt hoa, nàng vẫn cố gắng cong khóe miệng, trào phúng cười nhạo hắn.

Đàm Cận hét lớn một tiếng, tay dùng một chút lực, Hiểu Vân đã bị ném bay ra ngoài, va vào một bên thành ghế. Hiểu Vân hét lớn một tiếng, cổ không kêu đau.

“Dẫn đi cho ta!”

Hiểu Vân mắt thấy cơ hội sắp qua, vội vàng hô: “Tiểu Thúy cũng ở đây phải không! A, cuối cùng ta có thể gặp Tiểu Thúy rồi.”

Hai gia đình kia một phải một trái đang định xách Hiểu Vân ra ngoài, lại bị Đàm Cận ngăn lại, nhìn Hiểu Vân cười lạnh:

“Hừ, ngươi nghĩ rằng ta sẽ để ngươi được như nguyện sao? Ngươi muốn tìm Tiểu Thúy trong viện này, có điều, ta sẽ không cho ngươi nhìn thấy ả. Hơn nữa... Ha ha...”

Đàm Cận cười âm trầm khiến Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nhin không được run lên.

“Mang đến phòng ta. Tối nay ta sẽ dạy cho ngươi biết, thế nào là muốn sống cũng không được!” Hung hăng nói rồi, Đàm Cận phẫn hận phát tay áo rời đi.

Hiểu Vân suy yếu kéo khóe môi, trong lòng khẽ thở ra. Triển Chiêu, ngươi phải mau một chút, bằng không ta sợ không chống đỡ nổi đâu.

Trên nóc nhà Triển Chiêu đã nhìn thấy hết, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi lên, nhếch miệng, răng cơ hồ cắn rách cả môi. Hắn chỉ có thể không ngừng nhớ lại câu kia nàng từng nói: “Nếu bọn họ không muốn giết ta, trăm ngàn đừng ra tay, nhất định phải tìm được Tiểu Thúy các nàng trước! Nếu bọn họ không muốn giết ta, trăm ngàn đừng ra tay, nhất định phải tìm được Tiểu Thúy các nàng trước!...”

Tới lúc Đàm Cận giận dữ bỏ đi, Triển Chiêu đang muốn xoay người rời khỏi mái hiên, lại thấy có người thi triển khinh công vội vàng chạy tới, liền ẩn thân trở lại vào góc tối.

Người tới một thân trường bào xanh đen, cầm phát trần trong tay, rõ ràng là một đạo sĩ. Hắn báo cho Đàm Cẩn biết, lão gia ở phòng chính tìm hắn chơi cờ. Đàm Cẩn dặn người nọ đi kiểm tra đám thiếu nữ mới bắt được trước, rồi mới vội vàng rời đi. Triển Chiêu thấy Đàm Cẩn đi rồi, thoáng thờ phào nhẹ nhõm. Đối với Hiểu Vân mà nói, Đàm Cẩn là nguy hiểm nhất, chỉ cần Đàm Cẩn không ở đây, tạm thời nàng sẽ an toàn. Vì thế hắn âm thầm theo dõi đạo sĩ kia, tìm chỗ các thiếu nữ bị giam giữ. Nhưng thấy đạo sĩ kia lúc đi trong hành lang, cước bộ nhẹ nhàng, tốc độ rất nhanh, biết hắn không phải nhân vật đơn giản, Triển Chiêu chỉ đi theo từ xa, không dám tùy tiện tới gần đề phòng bại lộ hành tung.

Mới đi một lát, đạo sĩ kia đã dừng trước một tòa nhà lớn ở tây viện, trong phòng tối đen một mảnh, bên ngoài cũng không có đèn lồng chiếu sáng, chỉ dừng lại một chút liền vội vàng bỏ đi. Triển Chiêu thấy hắn đi xa rồi mới khẽ chạy tới trước tòa nhà, thấy cửa lớn đóng chặt, xích lớn quấn vài vòng. Bảo kiếm rời vỏ, kiếm nâng lên rồi lại hạ xuống, Triển Chiêu thu lại kiếm, nhảy lên mái nhà, nhắc một mảnh ngói ngó vào xem, bên trong tối tăm, nhìn không rõ ràng, nhưng quả thật có không ít người, chắc là các thiếu nữ bị bắt cóc.

Sau khi biết rõ tình hình, Triển Chiêu nhanh chóng chạy tới đông viện. Đàm lão gia tất nhiên là ở sân chính đông viện, hắn qua bên đó để xem tình hình Đàm Cẩn. Lúc tới nhà chính, thấy ở đó đèn đuốc sáng trưng, cửa sổ mở rộng, Đàm Cẩn đang cùng một lão gia đánh cờ, Triển Chiêu không khỏi khẽ thở ra, bộ pháp di chuyển không dừng lại, đi tìm phòng ngủ của Đàm Cẩn.

Lúc ngang qua một sân nhỏ, thấy một gã gia đình liền tiến tới không chế hắn, một tay che miệng, một tay khóa cổ họng.

“Không cho phép lên tiếng, nếu không ta giết ngươi!”

Gã gia đình kia bị dọa tới hai tay run rẩy, gật đầu không ngừng.

“Phòng ngủ của Đàm Cẩn ở đâu?”

Sau khi gã gia đình kia báo ra vị trí cụ thể, Triển Chiêu điếm huyết rồi ném hắn vào bụi cỏ, bản thân xông thẳng tới phòng ngủ của Đàm Cẩn.

Chương 10

Thế Như Chẻ Tre

Lúc Hiểu Vân tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường mềm, màn trướng buông lơi, áo ngủ bằng gấm trùng điệp, thật quá xa hoa. Giường này quả nhiên thoải mái, Hiểu Vân đối với việc mình còn chú ý được độ thoải mái của giường mà buồn cười. Biết mình đang trong hoàn cảnh nguy hiểm, nhưng lúc này lại không có kích động, có thể là vì bệnh mà hồ đồ, bệnh mới bệnh cũ, vết thương mới vết thương cũ, khiến nàng không còn cảm giác nữa.

Nằm trên giường đánh giá căn phòng, bài trí trong phòng chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung, chính là tinh xảo xa xỉ. Kỳ quái là, phòng này không có cửa sổ hay cửa ra vào, bốn vách tường đều là đá, phía chính diện bên trái có một ô cửa hình vuông, có thêm đá từ trên dốc xuống, xem ra là một tầng hầm. Hiểu Vân không tiếng động thở dài, điều kiện cuộc sống thoải mái thế này, khẳng định được giáo dục rất cẩn thận, vì sao không làm người tốt, cho dù không thể gánh vác thiên hạ, cũng không nên làm những chuyện thương thiên hại lý chứ!

Hiểu Vân cảm thấy đầu rất nặng, toàn thân vô lực, chỉ muốn nằm vậy bất động. Nhưng nàng không thể, trừ phi nàng muốn bị Đàm Cẩm hành cho sống không bằng chết. Cố gắng ngồi dậy từ trên giường, mới phát hiện hai tay chân mình đều bị khóa bằng xích sắt, chỉ hở ra khoảng một ngón tay út, bị mài bóng loáng, nhìn kỹ thậm chí có nơi tản ra ánh sáng màu đỏ sậm. Trên mỗi sợi xích đều có một chiếc khóa tinh xảo, đầu bên kia lần lượt khóa vào bốn trụ giường, mà trụ giường kia vậy mà không phải gỗ hoa lê hay gỗ lim, mà là sắt.

Nhìn thấy mấy thứ này, Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy da đầu run lên, Đàm Cẩm kia chỉ sợ có chút ham muốn đặc biệt, bằng không giường của người bình thường làm sao lại có kiểu này? Xiềng xích có màu đỏ sậm, chỉ sợ là vết máu chưa lau hết. Nghĩ đến đây, trong đầu Hiểu Vân lập tức hiện ra vài cảnh tượng, sau đó không tự chủ run lên một chút, trong lòng hoảng hốt.

Triển Chiêu căn cứ theo miêu tả của gia đình, nhanh chóng tìm được phòng ngủ của Đàm Cẩm, nhưng khi hẩn nhìn thấy căn phòng không một bóng người, lập tức mê man. Sao lại không có? Triển Chiêu không dám tin tìm kỹ trong phòng một hồi, thậm chí tới cả tủ áo cũng mở ra xem, nhưng không thấy người. Đang hết sức nóng lòng, đột nhiên nghe được có tiếng vang kỳ quái, hơn nữa hình như đến từ dưới sàn. Triển Chiêu cúi người, nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên nghe thấy phía dưới có động tĩnh, nghĩ rằng dưới sàn nhà phòng này chắc chắn có căn phòng khác, vì thế liền tìm quanh, quả nhiên dưới giường tìm được một cánh cửa.

Hiểu Vân đang dùng sức đập xiềng xích trên tay, hy vọng có thể khiến khóa mở ra, nhưng những chiếc khóa kia không chút sứt mẻ, ngược lại trên cổ tay nàng xuất hiện thêm vết thương. Đang lúc thất vọng căm tức, chợt nghe thấy một trận tiếng động, không khỏi khản trương, hai tay vô thức nắm chặt dây xích, không rời mắt nhìn về phía cầu thang. May mắn, bước vào không phải ai khác, chính là Triển Chiêu. Hiểu Vân thở phào nhẹ nhõm.

“Triển đại nhân, ngài đã tới.”

Triển Chiêu thấy nàng, cuối cùng có chút yên tâm, thấy bộ dáng chật vật của nàng, vội bước tới hỏi thăm:

“Hiểu Vân cô nương không sao chứ.”

Hiểu Vân cười khổ, miễn cưỡng xem như không sao. “Triển đại nhân, tình hình thế nào?”

“Đã tìm được các thiếu nữ mất tích, họ bị nhốt ở một chỗ trong trang viên. Hiện giờ chỉ có thể chờ đợi nhân phái người tới truy bắt nghi phạm để cứu các nàng ra.”

“Ừ, tìm được là tốt rồi, bọn họ khi nào tới?”

“Ước chừng nửa canh giờ sau.”

“Vậy Đàm Cẩn đâu?”

“Tạm thời sẽ không tới đây.”

“Vậy là tốt rồi.” Hiểu Vân gật đầu, sau đó nâng tay lên: “Cái này làm sao bây giờ?”

Triển Chiêu thấy đám dây xích, sắc mặt nhất thời đen lại. Dây xích được làm thật tinh xảo, không lớn hơn cổ tay bao nhiêu, nếu dùng kiếm chém đứt, cổ tay Hiểu Vân sẽ bị kiếm khí gây thương tích. Làm thế nào mới được đây?

Hiểu Vân thấy Triển Chiêu nhíu mày, trong lòng lộp bộp, không phải Cự Khuyết của Triển Chiêu chém sắt như chém bùn sao? Không thể nào! Hiểu Vân có chút xúc động muốn khóc, có điều vẫn nhịn xuống.

“Không sao cả, chỉ cần bắt được Đàm Cẩn, chuyện gì cũng giải quyết được.”

Triển Chiêu không nói lời nào, tiến lên một bước rút bảo kiếm loạt xoạt vài cái, dây xích liền đứt.

“Vòng xích này đợi chúng ta bắt được Đàm Cẩn rồi mở, rời nơi này trước đã.”

Vì thế, Hiểu Vân liền mang theo bốn vòng “xích chân”, “xích tay” đi theo Triển Chiêu rời khỏi tầng hầm.

Ra khỏi phòng ngủ của Đàm Cẩn, hai người trốn trong góc tối ngoài hành lang.

“Triển đại nhân, kế tiếp chúng ta làm sao bây giờ?”

“Lúc này ta không có cách nào mang cô ra ngoài, hơn nữa ta còn việc cần xử lý, không tiện mang người theo, trước tiên tìm nơi nào đó an toàn cho cô trốn đã.” Triển Chiêu nhìn quanh, trong lòng tính toán xem nơi nào an toàn nhất.

Hiểu Vân cười: “Việc này dễ mà, ta về chỗ cũ là được.”

Triển Chiêu sững sốt, kinh ngạc nhìn nàng rồi lập tức cười. Đúng vậy, nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất. Đàm Cẩn sẽ không ngờ Hiểu Vân sau khi trốn đi lại tránh trong phòng hắn. Vì thế, Hiểu Vân liền trốn trong phòng ngủ của Đàm Cẩn.

Bên ngoài Đàm gia trang, Khai Phong phủ Vương Triều cùng Mã Hán và chúng nha dịch đã chặn kín các cửa trang viên, đợi Triển Chiêu ra lệnh sẽ lập tức vào trong truy bắt nghi phạm. Nhất thời trong Đàm gia trang loạn thành một đoàn. Người đầu tiên nghe được động tĩnh trong trang là tên đạo sĩ kia, một kẻ

rất có đầu óc. Hắn biết đại sự không ổn, chân liền như bôi dầu chuẩn bị bỏ đi, đang muốn lao lên nóc nhà phi thân rời khỏi, chợt thấy một thân người thẳng tắp đứng trên mái hiên.

Chỉ thấy người này thân hình cao ngất, dáng thẳng như tùng, bảo kiếm đã tuốt khỏi vỏ, dưới bóng đêm lóe lên từng trận hàn quang, kiếm khí bức người, lam y khẽ bay theo gió, mặc dù không thấy rõ mặt, nhưng đôi mắt hiện lên sắc bén như băng, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Nhìn từ xa giống như thần tiên giáng thế, khiến người khác kinh hồn táng đảm.

“Triển Chiêu!” Đợi nhìn rõ thanh kiếm kia, đạo sĩ hô nhỏ thành tiếng. Trên giang hồ ai không biết tên của Nam hiệp, đạo sĩ này cũng từng lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, hẳn hiểu rõ lấy võ công của hắn, căn bản không thể đánh thắng được, nhưng cũng không thể ngồi im chờ chết, đành dựa vào vận may mà liều chết bỏ chạy, răng cắn chặt, chân giơ lên, phát trần trong tay liền hướng Triển Chiêu đánh tới.

Thì ra bên trong phát trần có giấu một lưỡi dao sắc, giờ phút này liền hiện ra, dưới ánh trăng phát ra ánh sáng xanh lục, rõ ràng có bôi kịch độc. Chỉ thấy Triển Chiêu thân hình chợt lóe, mũi kiếm gậy một cái, thoải mái tránh được một chiêu, một kiếm của Mã Phong đâm không trúng, liền thu lại bước chân, nghiêng người một cái, xoay phát trần quay về lại đâm Triển Chiêu một cái, một chiêu lại một chiêu, chiêu nào cũng hướng vào chỗ yếu hại, chỉ thấy Triển Chiêu ứng phó tự nhiên, dao của Mã Phong thậm chí không thể tới gần hắn hơn ba tấc. Không tới mười chiêu, phát trần của Mã Phong rơi xuống, chợt cảm thấy cần cổ lạnh ngắt, một lưỡi kiếm huyền thiết đang kề trên cổ, người nọ bắt đắc dĩ, đành nhận mệnh thúc thủ chịu trời.

Đúng lúc này, Đàm gia trang chủ mang theo gia đình vội vã chạy tới nơi. Gặp phải chuyện này trong lòng không khỏi cả kinh, đang định mở miệng hỏi, Triển Chiêu đã đi trước một bước tới trước mặt hắn, ôm quyền thi lễ: “Tại hạ Khai Phong phủ Triển Chiêu, phụng mệnh Bao đại nhân tới bắt nghi phạm, không kịp báo trước cho Đàm lão gia, đêm khuya còn quấy nhiễu, xin thứ lỗi.”

Đàm trang chủ thoáng nhìn đạo sĩ đang bị khống chế, khách khí trả lời: “Triển đại nhân công vụ trong người, lão phu tất nhiên phải phối hợp, đạo sĩ này tên gọi Mã Phong, là bằng hữu của tiểu nhi Đàm Cận, đã ở nhà ta mấy ngày, không biết hắn liên quan tới án gì?”

“Án thiếu nữ mất tích.” Triển Chiêu cất cao giọng nói.

Đàm trang chủ nghe xong, cũng không ngạc nhiên mà bình tĩnh trả lời:

“Vụ án này lão phu cũng có nghe qua, nếu người này là nghi phạm, mời Triển đại nhân mang người đi. Nhưng mà tiểu nhi Đàm Cận còn trẻ không biết gì, quen người không tốt, kết giao làm kẻ xấu, thật khiến lão phu đau lòng.”

Đàm trang chủ này không hổ là người đứng đầu một trang, khôn khéo lão luyện, không quản người kia có thật sự là thủ phạm hay không, trước tiên phân

rõ ranh giới đã. Nhưng mà ông ta không biết, từ lúc bắt đầu, con của ông ta mới là chủ mưu, mà Khai Phong phủ có chứng cứ trong tay.

“Triển mỗ đa tạ Đàm trang chủ. Nhưng mà Triển mỗ còn phải phiền Đàm trang chủ một việc.”

“Triển đại nhân khách khí rồi, có gì cần lão phu hỗ trợ, Triển đại nhân cứ việc phân phó.”

“Đàm trang chủ mời đi theo ta.” Nói xong, liền đi về phía tây viện Đàm gia trang. Đàm trang chủ không hiểu rõ, chỉ biết đi theo sau.

Đàm trang chủ đi sau Triển Chiêu, thấy bọn họ dừng lại ở đại phòng tây viện nhà mình, sân viện này bình thường ít người lui tới, chỉ có hạ nhân định kỳ quét dọn. Lúc này, cửa đại phòng lại có hai quan sai đang đứng.

“Triển đại nhân.” Trương Long Triệu Hồ thấy Triển Chiêu, ôm quyền thi lễ.

“Triển đại nhân, không biết đây là...”

“Đàm trang chủ, bên trong cửa này, chính là các thiếu nữ bị mất tích.”

Một câu giống như ngũ lôi oanh đỉnh, Đàm trang chủ hoàn toàn không ngờ tới, không hề hiểu vì sao các thiếu nữ mất tích sao lại xuất hiện trong trang viên nhà mình, mà ông ta không biết gì hết. Không khỏi giật mình một cái. Đây thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch, liền quát lớn: “Ngô quản gia! Đây là có chuyện gì.”

Ngô quản gia chính là người đang xách đèn lồng đi bên cạnh Đàm trang chủ, bị chủ nhân quát một câu, hai tay run lên, cuống quýt đáp: “Ngô Phúc không biết, Ngô Phúc...”

“Người sao lại không biết, trên dưới trong phủ này chuyện nào cũng do người quản lý, chuyện lớn thế này sao người lại không biết?” Đàm trang chủ tức giận khó nhịn, lớn tiếng quát lên.

“Lão gia, là... là thiếu gia nói chỗ này dù sao không có người ở, bảo tiêu nhân không cần để ý, Ngô Phúc chỉ nghe theo chỉ thị của thiếu gia. Lão gia, Ngô Phúc thật sự không biết gì về chuyện này.” Nói xong, cạch một tiếng quỳ xuống đất.

“Ngô Phúc, không thể nói bậy!” Đàm trang chủ lớn tiếng quát, tức giận đến cả người phát run.

“Lão gia, Ngô Phúc không dám, mỗi câu của Ngô Phúc đều là thật, nếu có nói dối, Ngô Phúc cam chịu thiên lôi đánh chết!”

Đối với Đàm trang chủ mà nói, chuyện này không thể nghi ngờ là một đả kích rất lớn, có điều, tuy rằng trong lòng ông ta đã biết, nhưng cũng không thể để người ta coi con mình là nghi phạm: “Người đâu, tìm thiếu gia đến đây.”

Vừa nói xong đã có người đáp: “Không cần, người ở đây rồi.”

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy hai người áp giải Đàm Cẩn bị trời đang đi tới, theo bên cạnh còn có một cô nương. Đợi bọn họ đến gần, mọi người không khỏi cả kinh, hai má Đàm Cẩn kia đỏ bừng, trên má mơ hồ còn thấy dấu tích vài ngón tay.

“Cẩn nhi, là ai đánh con?”